

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobkyně: **G. N.**
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106239-6/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106239-6/SO-2024, se **z r u š u j e**
a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 24 497 Kč ve
lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr.
Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 2. 9. 2024, ve znění jejího doplnění ze dne 12. 9. 2024, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106239-6/SO-2024 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 5. 6. 2024, č.j. OAM-46457-43/DP-2022 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť žalobkyně neplnila účel pobytu.

II.

Žaloba ve znění jejího doplnění

2. Žalobkyně uplatnila čtyři žalobní body.
3. V *prvním žalobním bodě* namítala, že správní orgány dospěly k nesprávnému právnímu závěru, že žalobkyně v době posledního povoleného pobytu neplnila účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt udělen, a že jí v plnění účelu pobytu ve větším rozsahu v posuzovaném období (od února 2021 do února 2023) nebránily závažné důvody.
4. K tomu žalobkyně poukázala na aktuální judikaturu správních soudů, podle níž lze za neplnění účelu pobytu podle těchto zákonných ustanovení považovat například výkon závislé namísto podnikatelské činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2024, č.j. 9 Azs 37/2024-25 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2022, č.j. 4 Azs 415/2021-43), případně absenci faktického výkonu funkce jednatele společnosti s ručením omezeným, která v posuzovaném období negenerovala žádný zisk (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2023, č.j. 77 A 100/2021-78). Společnost X. IČO X., sídlem M. L. (dále též jen „*Společnost*“), jejíž je žalobkyně jednatelkou a společnící, je aktivní právnickou osobou, která každoročně, včetně posuzovaného období, dosahovala zisku z nájemného hrazeného nájemci za užívání nemovitých věcí v jejím vlastnictví. Společnost plní všechny své zákonné povinnosti (daňové, na úseku veřejného zdravotního pojištění a na úseku vedení účetnictví) a provozuje podnikatelskou činnost v souladu se zapsaným předmětem podnikání, k jejímuž výkonu disponuje rovněž živnostenským oprávněním. Podnikatelská činnost Společnosti naplňuje dle přesvědčení žalobkyně všechny znaky podnikání podle § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „*občanský zákoník*“), tj. Společnost samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Uvádí-li žalovaná na str. 4 napadeného rozhodnutí, že v dané věci nelze hovořit o soustavnosti podnikání, žalobkyně si dovoluje zdůraznit, že soustavnost výdělečné činnosti podnikatele je dle jejího názoru třeba vnímat nikoliv pouze jako uzavírání stále nových nájemních smluv, případně jiných smluv s obchodními partnery, ale v tom smyslu, že Společnost fakticky i v posuzovaném období vykonávala činnost za účelem dosažení zisku, tj. přenechávala nemovité věci v jejím vlastnictví k užívání třem fyzickým osobám, za což jí bylo hrazeno nájemné, byť na základě nájemních smluv uzavřených nikoliv v posuzovaném období. Při výkladu a posuzování podmínky soustavnosti nelze odhlížet ani

od povahy předmětu podnikání konkrétní společnosti. Obdobně žalobkyně nesouhlasí s tím, že splnění povinnosti péče řádného hospodáře (zajištění vedení účetnictví a plnění ostatních zákonných povinností Společnosti a dohled nad jejich plněním) nelze považovat za aktivní výkon funkce jednatele (str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí). Výkon funkce jednatele totiž obecně spočívá právě v zastupování společnosti navenek a obchodním vedení společnosti. Obchodní vedení společnosti pak zahrnuje právě řízení společnosti, zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti. Plnění zákonných povinností jednatelem Společnosti, a to například na úseku vedení účetnictví, daní a veřejného zdravotního pojištění je tak dle názoru žalobkyně třeba považovat za aktivní výkon funkce jednatele Společnosti. Příklad žalobkyně přitom nelze srovnávat s tím posuzovaným v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2022, č.j. 57 A 67/2022-55, na nějž žalovaná odkazovala na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně totiž oproti tam řešené věci pobývala v době posledního povoleného pobytu trvale na území České republiky, při jejím výsledku byla detailně obeznámena s historií, organizací, řízením a fungováním Společnosti a současně Společnost v posuzovaném období dosahovala zisku z nájemného a plnila prostřednictvím svých jednatelů všechny své zákonné povinnosti. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č.j. 10 Azs 334/2017-38, na str. 4 napadeného rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřiléhavý, jelikož v něm byla řešena otázka, zda stačí, pokud cizinec disponující povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě vykonává pouze funkci společníka, nikoliv jednatele společnosti. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí zcela opomíjí a nereaguje na tvrzení žalobkyně, že Společnost nejen přenechává fyzickým osobám k užívání nemovité věci v jejím vlastnictví, ale současně obstarává správu a provoz těchto nemovitých věcí a zajišťuje služby spojené s jejich užíváním, to vše prostřednictvím svých jednatelů. Žalovaná naopak v napadeném rozhodnutí na str. 4 nesprávně uvádí, že posledním úkonem žalobkyně bylo uzavření nájemních smluv před řadou let, ačkoliv žalobkyně soustavně poukazovala na svůj aktivní výkon funkce jednatelky, například pozdější uzavření smluv o dodávek služeb spojených s užíváním nemovitých věcí, dohled nad vedením účetnictví Společnosti, každoroční přezkum uzavřených nájemních smluv, zejména výše nájemného z hlediska jeho souladu s průměrným nájemným v dané oblasti, a další. Žalovaná dále na str. 5 napadeného rozhodnutí uzavřela, že žalobkyni v plnění účelu pobytu v posuzovaném období (únor 2021 až únor 2023) nebránily závažné důvody. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení soustavně uváděla 3 základní závažné důvody, pro které by po ní již správní orgány neměly vyžadovat výkon výdělečné činnosti v širším rozsahu. Těmito důvody byly věk žalobkyně (k dnešnímu dni 76 let), zdravotní stav žalobkyně a jejího manžela (manžel žalobkyně podstoupil v roce 2015 operaci karcinomu prostaty, v roce 2024 absolvoval radioterapii vzhledem k lokální recidivě onkologického onemocnění a je pod neustálým dohledem lékaře za účelem prevence recidivy onkologického onemocnění) a pandemie spojená s rozšířením nového koronaviru SARS-CoV-2 a výskytem onemocnění COVID-19. Všechny tyto 3 důvody se k posuzovanému období vztahovaly a měly na rozsah výdělečné činnosti Společnosti a rozsah výkonu funkce jednatelky Společnosti žalobkyni nezanedbatelný vliv. K tvrzení žalované na str. 5 napadeného rozhodnutí, že z výsledku žalobkyně bylo zřejmé, že jí zdravotní stav v posuzovaném období nebránil ve výkonu funkce jednatelky Společnosti, žalobkyně zdůrazňuje, že soustavně prvoinstančnímu orgánu i žalované předkládala lékařské zprávy prokazující chatrný zdravotní stav svého manžela, jí nejbližší osoby, i

zdravotní komplikace na straně žalobkyně. Ačkoliv manželé v rámci svého výsledku uvedli, že jim zdravotní stav nebránil ve výkonu funkce jednatelů Společnosti, jejich odpověď byla míněna v tom smyslu, že jim jejich zdravotní stav nebrání v pokračování výkonu funkce jednatelů Společnosti v deklarovaném rozsahu, avšak brání jim ve výkonu funkce jednatelů Společnosti v rozsahu širším. Pokud jde o argument žalované, že z věku žalobkyně nelze dovozovat žádné úlevy co do plnění účelu pobytu (str. 5 napadeného rozhodnutí), žalobkyně si dovoluje poukázat, že správní orgány jsou v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu povinny rozhodovat s ohledem na individuální okolnosti každého případu. Z povahy věci pak nelze srovnávat podnikatelskou činnost zdravé fyzické osoby dosahující produktivního věku 30, 40 či 50 let a podnikatelskou činnost Společnosti, jejímiž jedinými jednatelem a společníky jsou manželé ve věku 80 a 76 let. Odhlíží-li od této skutečnosti žalovaná při posuzování rozsahu podnikatelské činnosti Společnosti a rozsahu výkonu funkce jednatelky Společnosti žalobkyní, činí tak dle názoru žalobkyně nesprávně. Žalobkyně dále nerozumí tomu, z jakého důvodu by měl být její odkaz na pandemii onemocnění COVID-19 účelový (str. 5 napadeného rozhodnutí). V souvislosti s globální pandemií spojenou s rozšířením nového koronaviru SARS-CoV-2 a výskytem onemocnění COVID-19 byla přijímána opatření omezující svobodu pohybu a pobytu osob, podnikatelskou činnost osob apod. To vedlo k přechodnému či dokonce trvalému uzavření řady podniků a společností. Má-li být plnění účelu pobytu posuzováno jenom ve vztahu k posuzovanému období (únor 2021 – únor 2023), jen stěží lze hovořit o tom, že pandemická situace nemohla mít na podnikání Společnosti žádný vliv. Vyčítají-li totiž správní orgány žalobkyni a jejímu manželovi, že v posuzovaném období neuzavírali nové smlouvy s obchodními partnery, ať už nájemní či smlouvy o zajištění dodávek služeb spojených s užíváním bytu, žalobkyni není zřejmé, jak a s kým by je mohli s manželem uzavírat, když řada podniků v tomto období přerušila či pozastavila výkon své činnosti, uzavřela své provozovny a pobočky a omezila vlastní chod na nezbytně nutné záležitosti pro zachování existence podniku. Nelze opomíjet ani to, že oba manželé spadali vzhledem ke svému věku do rizikové skupiny osob, tudíž se snažili vyvarovat blízkému kontaktu s jim neznámými osobami. Žalobkyně si dále dovoluje vyjádřit k tomu, co žalovaná uvedla na str. 6 napadeného rozhodnutí, tj. že pro učiněný závěr o neplnění účelu pobytu není podstatné tvrzení o současném stavu podnikání Společnosti. Žalobkyně k tomu zdůrazňuje, že správní orgány jsou povinny vycházet ze skutkového a právního stavu, který je dán ke dni vydání rozhodnutí, jak vyplývá z § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 a § 82 odst. 4 správního řádu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č.j. 1 Azs 397/2017-31). Žalobkyně správním orgánům v průběhu správního řízení doložila, že se svým manželem uzavřeli smlouvu o dodávce nové kuchyně, a opakovaně (v rámci výsledku i ve svém vyjádření) uvedla, že s manželem plánují uzavření nové nájemní smlouvy s případnými novými nájemci k bytu dříve pronajímanému jejich synovi, který sem aktuálně z důvodu své státní příslušnosti nemůže přijet. Dodávka nové kuchyně se uskutečnila ke dni 27. 8. 2024. Žalobkyně a její manžel již taktéž uzavřeli nájemní smlouvu týkající se nájmu jednoho z bytů ve vlastnictví Společnosti s novými nájemci. Právě aktuální úsilí žalobkyně a jejího manžela o rozvoj a zvýšení rozsahu podnikatelské činnosti Společnosti dokládá jejich aktivní výkon funkce jednatelů Společnosti. S ohledem na všechno výše uvedené má žalobkyně za to, že žalovaná i prvoinstanční orgán dospěly k nesprávnému právnímu závěru o neplnění účelu pobytu

žalobkyní v posuzovaném období a absenci závažných důvodů pro jeho neplnění ve větším rozsahu.

5. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítala, že s ohledem na individuální skutkové okolnosti daného případu (délku pobytu, zdravotní stav a věk obou manželů) nebylo možné se odchýlit od předchozí rozhodovací praxe prvoinstančního orgánu zachovávané ve věci žalobkyně a jejího manžela po dobu téměř 15 let (od roku 2008 do roku 2022), postup správních orgánů je v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).
6. Konkrétně žalobkyně uvedla, že jak vyplývalo z obsahu správního spisu a jak namítala soustavně žalobkyně, žalobkyni bylo za neměnných skutkových a právních okolností od roku 2008 pravidelně prodlužováno totéž povolení k pobytu, tj. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (Společnosti). Teprve po téměř 15 letech zachovávané rozhodovací praxe prvoinstančního orgánu, v době, kdy již žalobkyni bylo 74 let a kdy došlo ke zhoršení zdravotního stavu jejího manžela, přistoupil prvoinstanční orgán k jejímu prolomení a prověřování plnění účelu pobytu žalobkyní, tedy rozsahu výkonu funkce jednatelky Společnosti žalobkyní a rozsahu podnikatelské činnosti Společnosti. Pro žalobkyni i jejího manžela představoval postup správních orgánů vůči nim překvapivou změnu předchozí rozhodovací praxe prvoinstančního orgánu, který prokazatelně po dobu téměř 15 let akceptoval deklarovaný rozsah podnikatelské činnosti Společnosti jako dostačující. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č.j. 7 Azs 214/2018-28, v jehož bodech 13 až 14 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Tento závěr vyplývá i z výkladu § 2 odst. 4 správního řádu upravujícího postupy správního orgánu, který říká, že „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Citované ustanovení obsahuje celkem tři základní zásady, jimiž se musí správní orgány ve své činnosti řídit. Jedná se o (i) zásadu ochrany veřejného zájmu („aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem“), (ii) zásadu nestranného a rovného postupu („aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu“) a (iii) zásadu ochrany legitimního očekávání či jinak řečeno zásadu oprávněné důvěry v postupy orgánů veřejné správy („aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“). Na jedné straně přitom platí, že každý případ, který správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečný a jeho řešení musí vždy vycházet z konkrétních okolností tohoto případu zjištěných v souladu s § 3 správního řádu, resp. dalšími ustanoveními správního řádu, současně však musí postup správního orgánu splňovat požadavek předvídatelnosti, takže rozhodovací praxe správního orgánu musí vykazovat maximální možnou míru stability (srov. Vedral, J.: *Správní řád, komentář*, BOVA POLYGON, Praha, 2006, s. 69). Princip legitimního či oprávněného očekávání a princip předvídatelnosti je totiž nutno chápat především jako očekávání určitého postupu orgánů veřejné moci, který bude v souladu s právním řádem. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 69/2009-53.“ Žalovaná k tomu dle žalobkyně na str. 6 napadeného rozhodnutí zdůraznila, že předchozí rozhodovací praxi prvoinstančního orgánu je třeba považovat za nezákonnou, tudíž se ani nelze domáhat jejího dodržení či hovořit o legitimním očekávání žalobkyně. Žalobkyně byla po dobu 15 let ze strany prvoinstančního orgánu vydáváním a opakovaným prodlužováním povolení k pobytu ubezpečována, že podnikatelská činnost Společnosti a

rozsah výkonu funkce jednatelky Společnosti jsou postačující pro vydání a prodloužení jejího povolení k pobytu v České republice. Samotné *(ne)plnění účelu pobytu* je přitom neurčitým právním pojmem, který zákon o pobytu cizinců předem nedefinuje a pod jehož rozsah lze zařadit široké spektrum případů. Výklad tohoto pojmu a určení, co vše lze pod jeho rozsah subsumovat, přenechává zákon o pobytu cizinců právě správnímu orgánu. Výklad tohoto pojmu ze strany prvoinstančního orgánu byl po dobu téměř 15 let takový, že podnikatelskou činnost Společnosti a výkon funkce jednatelky Společnosti žalobkyně lze pod tento pojem podřadit. Žalobkyně funkci jednatelky Společnosti v totéž rozsahu shledávaném prvoinstančním orgánem dostačujícím soustavně vykonávala, udržovala Společnost v chodu, dohlížela na plnění všech jejích zákonných povinností, dohlížela na hrazení nájemného Společnosti a věnovala se správě nemovitých věcí ve vlastnictví Společnosti. Žalobkyně je vzhledem k absenci jakéhokoli úmyslného protiprávního jednání na její straně a současně vzhledem k povaze pojmu plnění účelu pobytu přesvědčena, že jí vzniklo legitimní očekávání, že prvoinstančním orgánem v její věci vytvořená rozhodovací praxe bude vůči ní a jejímu manželovi i nadále zachovávána. Žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentuje změnou rozsahu zjištěného skutkového stavu, zcela však přehlíží a opomíjí zohlednit individuální okolnosti, za nichž správní orgány k nečekané změně předchozí rozhodovací praxe přistoupily. Manželé totiž v době odchýlení se od předchozí rozhodovací praxe dosahovaly velice vysokého věku (k dnešnímu dni 76 let v případě žalobkyně a 80 let v případě jejího manžela), byli zde trvale usídlení, oba čelili zhoršení jejich zdravotního stavu, byli a dosud jsou závislí na lékařské péči poskytované na území členských států Evropské unie (viz lékařské zprávy učiněné obsahem správního spisu) a současně neměli a do dnešního dne nemají v návaznosti na odchýlení se od rozhodovací praxe správního orgánu žádnou možnost, jak se do České republiky vrátit či zde zůstat, a to s ohledem na jejich státní příslušnost a nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úradech (dále jen „*nařízení vlády č. 55/2024 Sb.*“). Změna rozhodovací praxe právě v této složité životní situaci manželů tak představuje mimořádně citelný a závažný zásah do jejich práv a zájmů, který při poměření s protichůdným zájmem na odchýlení se od předchozí rozhodovací praxe prvoinstančního orgánu nemůže obstát. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je žalobkyně přesvědčena, že se správní orgány s ohledem na individuální okolnosti tohoto případu a princip ochrany legitimního očekávání vyjádřený v § 2 odst. 4 správního řádu nemohly od své předchozí rozhodovací praxe zachovávané ve věci žalobkyně odchýlit, případně měly alespoň ve svých rozhodnutích přezkoumat, zda lze zásah do práva žalobkyně na ochranu legitimního očekávání považovat za přiměřený.

7. Ve *třetím žalobním bodu* žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily proporcionalitu dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobkyně a jejího manžela na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy bez náležité opory ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu bagatelizovaly intenzitu újmy způsobené žalobkyni a jejímu manželovi v důsledku napadeného rozhodnutí a při vymezení protichůdného veřejného zájmu nepřihlédly ke všem okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně.

8. Žalobkyně k tomu dále uvedla, že v průběhu správního řízení soustavně tvrdila, že neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude mít pro ni i jejího manžela nevratné závažné následky na vedení jejich soukromého a rodinného života v České republice, a to s ohledem na délku jejich pobytu v České republice (více než 15 let), věk, zdravotní stav, absenci jiných možností řešení bytové situace na území České republiky a nutnost vedení a řízení Společnosti zapsané v České republice a správy nemovitých věcí v jejím vlastnictví. Žalovaná v napadeném rozhodnutí opakovaně zdůraznila, že neplnila-li žalobkyně v době platnosti povoleného dlouhodobého pobytu účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt udělen, nelze hledět na dopady do soukromého a rodinného života jako nepřiměřené a žalobkyně nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života (str. 7 a str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně považuje tuto argumentaci žalované za nesprávnou, opomíjející podstatu provedení testu proporcionality zásahu do základního práva jednotlivce. Provedení testu proporcionality zásahu do základního práva jednotlivce totiž předpokládá definování dvou protichůdných zájmů a jejich následné poměření na pomyslných miskách vah a hledání spravedlivé rovnováhy mezi nimi. Takové posouzení však v napadeném rozhodnutí dle názoru žalobkyně absentuje, respektive žalobkyně jej považuje za neúplné. V rámci vymezení veřejného zájmu na neprodloužení platnosti povolení k pobytu žalobkyni žalovaná zdůraznila, že její tvrzení o dodržování právních předpisů České republiky a plnění svých závazků znějí s ohledem na neplnění účelu pobytu nepatřičně (str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně si k tomu dovoluje uvést, že jak ona, tak Společnost, jejíž je jednatelkou, skutečně po celou dobu své existence a pobytu žalobkyně na území České republiky plnily všechny své zákonné povinnosti a nedopouštěly se žádného protiprávního jednání. Žalobkyně připouští, že podnikatelská činnost Společnosti je specifická a je vykonávána v omezeném rozsahu odpovídajícím jejímu věku a zdravotním možnostem, žalobkyně však znovu zdůrazňuje, že se z její strany nejednalo o protiprávní jednání, tj. jednání odporující ustanovením právního řádu České republiky, tudíž si není vědoma toho, z jakého důvodu znějí její tvrzení o dodržování právních předpisů České republiky žalované nepatřičně. Postup žalované, která k této okolnosti vyznívající zjevně ve prospěch žalobkyně při vymezení veřejného zájmu na neprodloužení povolení k pobytu žalobkyni nepřihlédla, považuje žalobkyně za nesprávný. Pokud jde o protichůdný zájem na ochraně základního práva na respektování soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, žalobkyně vzhledem k četným odkazům žalované na rozsudky týkající se absence práva cizince na vstup a pobyt na území České republiky poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č.j. 10 Azs 366/2021-35, bod 8: „NSS konstantně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. rozsudky ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 7. 12. 2016, čj. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 102/2017-35). NSS také již dříve stěžovatele vysvětlil, že na ustálené judikatuře NSS nic nemění její odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2018, čj. 31 A 143/2017-36, kterým argumentovala i v napadeném rozhodnutí. Stěžovatelkou citovaný rozsudek krajského soudu navíc NSS zrušil pro nepřezkoumatelnost. Judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je tedy konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru, že jsou zde

individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit (rozsudek NSS 26. 9. 2018, čj. 10 Azs 122/2018-44).“ Ačkoliv tak žalobkyně nemá právo na vstup a pobyt na území České republiky bez dalšího, má právo na respektování soukromého a rodinného života vybudovaného v České republice v době jejího oprávněného pobytu. Toto právo jí přitom vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince přitom v projednávané věci výslovně stanoví taktéž zákon o pobytu cizinců. Správní orgány tak byly v dané věci povinny věnovat ochraně soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího manžela pozornost a posoudit proporcionalitu zásahu do něj. Žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla řadu závažných skutečností, které byly ze strany správních orgánů dle jejího názoru bagatelizovány a zlehčovány bez náležité opory ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V první řadě se jedná o zdravotní stav žalobkyně a jejího manžela. Manžel žalobkyně podstoupil v roce 2015 operaci karcinomu prostaty a v roce 2024 absolvoval několikátý denní radioterapii vzhledem k lokální recidivě onkologického onemocnění. Manžel žalobkyně je od roku 2015 pod neustálým dohledem svého ošetřujícího lékaře za účelem prevence recidivy onkologického onemocnění. Pravidelná prohlídka a kontrola zdravotního stavu manžela žalobkyně mu byla stanovena na den 23. 9. 2024 v Urologické klinice města Planegg. Pokud by manžel žalobkyně musel přerušit léčbu a absolvovat časově i administrativně velice náročné přesídlení do země původu, kde nebude mít přístup k natolik kvalitní lékařské péči ani zázemí srovnatelnému s tím na území České republiky, mohlo by to nevratně ohrozit jeho zdravotní stav s trvalými následky. Ačkoliv léčba manžela žalobkyně není spojena s územím České republiky a probíhá na území Spolkové republiky Německo, možnost pokračování v ní se odvíjí od prodloužení povolení k pobytu v České republice (jemu i jeho manželce, žalobkyni), jelikož s ohledem na státní příslušnost manželů lze jen stěží předpokládat, že by jim pobytové oprávnění tam mohlo být uděleno. I žalobkyně se potýká se zdravotními problémy, a to problémy s pohybovým aparátem. V roce 2019 podstoupila žalobkyně dvě operace spočívající v totální endoprotéze obou kyčelních kloubů. Od konce roku 2023 pociťovala žalobkyně silné bolesti v pravé noze. Na základě výsledků lékařského vyšetření jí byla doporučena další operace za účelem selektivní výměny částí protézy pravého kyčelního kloubu (viz lékařská zpráva žalobkyně ze dne 11. 6. 2024). Od ledna 2024 užívá žalobkyně léky proti bolestem. Termín operace jí byl stanoven na den 8. 10. 2024. Všechny žalobkyní tvrzené skutečnosti mají oporu v lékařských zprávách předkládaných prvoinstančnímu orgánu a žalované v průběhu správního řízení. Lékařské zprávy byly taktéž připojeny k žalobě. V kontextu věku žalobkyně se rozhodně ani v jejím případě nejedná o natolik banální zákrok, jak by mohla naznačovat argumentace žalované. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí uzavřela, že časovou a administrativní náročnost spojenou s vycestováním nelze pokládat za vážnou a nenahraditelnou újmu (str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně k tomu namítá, že trvalé přesídlení do země původu po 15 letech pobytu v České republice je vzhledem k věku, zdravotnímu stavu obou manželů, nutnosti vedení a řízení Společnosti a správy nemovitých věcí v jejím vlastnictví skutečně časově a administrativně natolik náročným krokem, že nelze předem bez dalšího předpokládat, že jej manželé budou schopni zvládnout. Je totiž třeba mít na paměti, že

manželé jsou v důsledku napadeného rozhodnutí nuceni nejen k vycestování z území České republiky, ale s ohledem na svou státní příslušnost a platné právní předpisy (nařízení vlády č. 55/2024 Sb.) k trvalému přesídlení do země původu a opuštění veškerého jejich majetku a v průběhu posledních 15 let vybudovaného sociálního a ekonomického zázemí. Přestože žalovaná uvádí, že k výkonu funkce jednatele Společnosti není přítomnost žalobkyně ani jejího manžela nutná z důvodu neplnění účelu pobytu, neobjasňuje, kdo by v případě nepřítomnosti obou jednatelů a společníků Společnosti měl na plnění zákonných povinností Společnosti dohlížet, kdo by měl obstarávat služby spojené s užíváním nemovitých věcí a zajišťovat správu nemovitých věcí, když zde není žádná žalobkyni a jejímu manželovi natolik blízká osoba, kterou by řízením podnikatelské činnosti Společnosti a správou jejího majetku mohli pověřit. Žalobkyně si dovoluje shrnout, že správní orgány v rámci vymezení intenzity újmy hrozící žalobkyni a jejímu manželovi v důsledku napadeného rozhodnutí bagatelizovaly řadu žalobkyní namítaných skutečností a při definování protichůdného veřejného zájmu nepřihlédly k okolnostem vyznívajícím ve prospěch žalobkyně a jejího manžela. Žalobkyně považuje posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího základního práva na respektování soukromého a rodinného života a téhož práva jejího manžela za nedostatečné a nesprávné.

9. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že zmíněné vady napadeného rozhodnutí její činí rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba dle žalované nepřináší žádnou (novou) relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Napadené rozhodnutí není nezákonné, není věcně nesprávné, není vnitřně rozporné ani není nepřezkoumatelné. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Žádné z (procesních) práv žalobkyně nebylo porušeno. Tvzení o zdravotním stavu nemají vliv na zjištěný závěr o neplnění účelu, neboť posuzované období bylo vytyčeno a skutečnosti týkající se zdravotního stavu do tohoto nespádají. Žalobkyně i její manžel při výsledku vypověděli, že zdravotní stav neměl vliv na možnost výkonu funkce jednatelky a jednatele. Vzhledem k výše uvedenému vymezení posuzovaného období (v minulosti) není pro učiněný závěr podstatné tvrzení o současném stavu podnikání X. Nehledě na skutečnost, že ani tato tvrzení nelze považovat za aktivní výkon funkce jednatelky, neboť podstata „podnikání“ zůstává stále stejná. Pokud žalobkyně tvrdí, že daným způsobem podniká již cca 15 let [což by mohlo i představovat závažnou překážku pobytu žalobkyně na území dosahující vysoké intenzity, srov. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023], tak je zřejmé, že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě byla žalobkyni opakovaně prodloužena nezákonně, kdy prvoinstanční orgán nedostál své povinnosti zjistit stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Tato

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

rozhodnutí tak nemohla založit legitimní očekávání, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č.j. 2 As 7/2005-86. Žalobkyně se nemůže domáhat, aby prvoinstanční orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou rozhodovací praxi.

11. Ve zbytku a v podrobnostech žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, kde dostatečně odůvodnila a rozvedla úvahy, které ji vedly k uvedenému závěru. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zásadou zákonnosti a § 2 odst. 4 správního řádu.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 6. 2. 2025

12. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

13. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6. 2. 2025, č.j. 69 A 6/2024-97, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106239-6/SO-2024 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 6. 2024, č.j. OAM-46457-43/DP-2022 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
14. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované rozsudkem ze dne 18. 12. 2025, č.j. 22 Azs 37/2025-46, zrušil shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání dne 25. 2. 2026

15. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
18. Vzhledem k tomu, že předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 2. 2025, č.j. 69 A 6/2024-97, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2025, č.j. 22 Azs 37/2025-46 (dále jen „zrušovací rozsudek“), byl soud v dalším řízení vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

A.

19. Soud neshledal důvodnými žalobní námitky žalobkyně o „plnění účelu pobytu“.
20. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uvedl: „Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že se zabýval vypořádáním kasačních námitek stěžovatelky směřujících proti

tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu výlučně ve vztahu k žalobkyni, a to navzdory skutečnosti, že některé ze stěžovatelčiných námitek se dotýkaly rovněž výkonu funkce jednatele manžela žalobkyně. Účelem pobytu, který měla žalobkyně v souladu s uděleným pobytovým oprávněním naplňovat, byla účast na právnícké osobě spočívající ve výkonu funkce statutárního orgánu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku z 16. 12. 2020, čj. 3 Azs 252/2020-45, bod [14], lze funkci jednatele společnosti vymezit jako průběžnou a pravidelnou správu záležitostí společnosti a jejího podniku, tedy rozhodování o organizačních, technických, obchodních, personálních, finančních a dalších otázkách běžného chodu společnosti. Jde o řízení společnosti, zejména o organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o jejích podnikatelských záměrech. Obdobné závěry vyplývají rovněž z judikatury citované krajským soudem v nyní projednávané věci (rozsudek NSS z 14. 3. 2019, čj. 7 Azs 471/2018-39, bod [19]). Nejvyšší správní soud při posouzení nyní projednávané věci dospěl k závěru, že činnosti, které žalobkyně v posuzovaném období vykonávala, nelze považovat za plnohodnotný výkon funkce jednatelky obchodní společnosti, a nelze proto uzavřít, že by žalobkyně prostřednictvím této obchodní společnosti fakticky podnikala pro účely zákona o pobytu cizinců.”

21. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Nejvyšší správní soud si uvědomuje, že při dlouhodobém pronájmu menšího počtu nemovitých věcí nevyžaduje povaha této činnosti, aby jednatel společnosti musel činit častá rozhodnutí v oblasti organizační, technické, obchodní, personální, finanční či jiné týkající se běžného chodu společnosti. V nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobkyně v rozhodném období nevykonávala žádná konkrétní jednání, která by směřovala k reálnému rozvoji podnikatelské činnosti společnosti a k dosažení jejího zisku. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně se jako jednatelka ve sledovaném období účastnila dvou valných hromad konaných dne 15. 4. 2021 a dne 11. 4. 2022, na nichž bylo schvalováno hospodaření společnosti za roky 2020 a 2021. Dne 15. 2. 2022 uzavřela rovněž za obchodní společnost společně s druhým jednatelem nové nájemní smlouvy, na jejichž základě došlo ke zvýšení nájemného u všech čtyř nemovitých věcí. Tyto smlouvy byly opět uzavřeny odděleně, a to zvlášť s jednatelem společnosti a zvlášť s jejich synem. Náplní valných hromad bylo vždy toliko schválení hospodaření za předchozí rok, bez jakéhokoliv náznaku vnitřní strategie společnosti k dosažení jakéhokoliv kapitálu v budoucnu. Právě absence podnikatelských záměrů, která shodně vyplynula také z výpovědi obou manželů, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obchodní společnost vznikla toliko za účelem naplnění požadavků pobytového oprávnění žalobkyně na území České republiky.”
22. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Nejvyšší správní soud tak nesouhlasí se závěry krajského soudu, že by se v daném případě nepodařilo prokázat, že společnost byla toliko „prázdnou schránkou“. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obchodní společnost sloužila toliko jako prostředník k úhradě služeb a energií plynoucích z užívání bytu jednatelem společnosti, kterým následně vyplácela symbolickou částku za výkon jednatelské funkce (v roce 2021 to bylo 16 Kč, v roce 2022 pak 69 Kč). Nejvyšší správní soud konstatuje, že pravidelné ukládání nájemného v hotovosti na účet obchodní společnosti ze strany jednatele nepředstavuje projev skutečného výkonu jejich funkce. Zohlednil rovněž, že nájemníky byli po celou dobu existence společnosti výhradně žalobkyně, její manžel a formálně i jejich syn, což samo o sobě nesvědčí o reálné podnikatelské činnosti. Ani uzavření smlouvy o vedení účetnictví, za situace, kdy společnost neměla jiné nájemce či obchodní partnery, nelze považovat za úkon naplňující znaky

plnohodnotného výkonu funkce jednatele podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.”

23. Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených východisek plynoucích z rozsudku z 16. 12. 2020, čj. 3 Azs 252/2020-45, dospěl k závěru, že činnost žalobkyně se omezovala toliko na běžnou správu nemovitosti a základní administrativu související s bydlením. Nejvyšší správní soud má za to, že žalobkyně nevykonávala žádné další činnosti, které by směřovaly k rozvoji podnikatelské činnosti společnosti či k dosažení zisku. Fungování obchodní společnosti nevyvolávalo přesvědčení, že by byla založena a provozována se skutečným cílem dosažení zisku, a to tím spíše s ohledem na skutečnost, že druhá nemovitost, v níž syn žalobkyně pouze sporadicky pobýval, byla v rozhodném období bez nájemce. Z uvedených indicíí proto vyplývá, že obchodní společnost byla zřízena převážně za účelem naplnění formálních požadavků pobytového oprávnění žalobkyně a že žalobkyně fakticky nenaplňovala účel, pro který jí bylo pobytové oprávnění uděleno.”*
24. Nejvyšší správní soud závěrem konstatoval: *„Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že žalobkyně v posuzovaném období nenaplňovala účel, pro který jí bylo povolení k pobytu uděleno.”*
25. Jak vyplývá z citovaných částí zrušovacího rozsudku, Nejvyšší správní soud dospěl k jasnému závěru o „*neplnění účelu pobytu*”. Soud byl tímto závěrem vázán, a proto nemohl žalobním námitkám žalobkyně vyhovět.

B.

26. Soud neshledal důvodnými žalobní námitky žalobkyně o „*předchozí rozhodovací praxi správního orgánu, resp. porušení legitimního očekávání žalobkyně*”.
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2025, č.j. 5 Afs 69/2024 - 29, uvedl, že *„krajský soud shledal, že stěžovatelce nevzniklo legitimní očekávání také z toho důvodu, že dříve aplikovaný právní názor (tj. názor stěžovatelky) byl nezákonný. Dle krajského soudu přitom nezákonná praxe nemůže legitimní očekávání založit. Také toto konstatování krajského soudu musí Nejvyšší správní soud mírně upřesnit. I nezákonná praxe totiž může za velmi přísných podmínek založit legitimní očekávání. Muselo by se však jednat o skutečně ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů, která je jednoznačně seznatelná např. tím, že jde o setrvalý dlouhodobější výklad daného problému zjištělný z vícero rozhodnutí (výše zmiňovaný rozsudek NSS čj. 3 Afs 95/2022-43, bod 16).”*
28. Ze závěrů zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud by se jednalo o setrvalou praxi správního orgánu, bylo by ji nutné považovat za praxi nezákonnou.
29. Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: *„K tvrzení žadatelky ohledně legitimního očekávání vytvořeného v důsledku ustálené správní praxe správní orgán uvádí následující. Jak již bylo uvedeno výše na str. 2 tohoto rozhodnutí, v předchozích řízeních o vydání a následně prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnícké osobě neprovedl správní orgán za dobu cca 15 let výslech žadatelky, aby prověřil skutečný stav věcí, resp. ověřil naplňování účelu dlouhodobého pobytu ze strany žadatelky, tedy nedostál svým zákonným povinností, tj. zjistit skutečný stav věci ve smyslu ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Na základě těchto skutečností byl žadatelce v minulosti nezákonně opakovaně udělován dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnícké osobě.”*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

30. V nyní souzené věci ale nelze praxi správních orgánů považovat za nezákonnou praxi ve smyslu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V projednávané věci totiž absentují rozhodnutí, která by na základě úplně zjištěného skutkového stavu učinila právní závěry k téže otázce a tyto závěry setrvale a konzistentně uplatňovala. Nejde tedy o „*skutečně ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů*“, která by byla „*jednoznačně seznatelná*“ jako „*setrvalý dlouhodobější výklad daného problému zjistitelný z vícero rozhodnutí*“, nýbrž o situaci, kdy správní orgán opakovaně rozhodoval bez řádného zjištění skutkového stavu a bez odpovídajícího právního posouzení. Takový postup nelze kvalifikovat jako ustálený výklad právní otázky, ale pouze jako opakované procesní pochybení, které postrádá normativní obsah a nemůže založit legitimní očekávání žalobkyně.
31. To však neznamená, že by uvedená skutečnost byla zcela bez významu pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, jak bude uvedeno dále.

C.

32. Soud shledal důvodnými námitky žalobkyně o „*nedostatečném posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí*“.
33. Předně je vhodné uvést, že podle § 13 občanského zákoníku každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
34. V nyní souzené věci soud rozhodoval poté, kdy bylo vydán rozsudek ve věci manžela žalobkyně ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 6/2024. S ohledem na skutkovou a právní podobnost soud neměl důvod se od závěru o nedostatečném posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí odchýlovat i v případě týkajícího se žalobkyně.
35. Prvoinstanční orgán této otázky věnoval část odůvodnění na stranách 13 až 15 svého rozhodnutí a žalovaná na ně na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí převážně navázala, s jeho závěry se ztotožnila a doplnila je jen dílčími úvahami. Ani v souhrnu však takto podané odůvodnění neobstojí, neboť zůstává v podstatných ohledech nepřesvědčivé, nedostatečně individualizované a místy nahrazuje skutečné poměření relevantních okolností pouze obecnými tezemi.
36. Správní orgány především založily svou úvahu o přiměřenosti rozhodující měrou na závěru, že žalobkyně dlouhodobě nenaplnovala účel pobytu, pro který jí bylo pobytové oprávnění uděleno a opakovaně prodlužováno. Takový závěr je nepochybně významný pro posouzení splnění zákonných podmínek pro neprodloužení dlouhodobého pobytu. Sám o sobě však nemůže nahradit samostatné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Právě smyslem korektivu přiměřenosti je totiž posoudit, zda konkrétní dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není, přes existenci zákonného důvodu pro zásah, v individuálních poměrech věci nepřiměřeně tvrdý. Správní orgány však na více místech argumentují v podstatě tak, že není-li plněn účel pobytu, nemůže se žalobkyně spoléhat na institut přiměřenosti dopadů soukromého a rodinného života. Takto pojatá úvaha však smysl posouzení přiměřenosti míjí. Soukromý a rodinný život není

důvodem k pominutí zákonných podmínek pobytu, avšak je kritériem, které musí být samostatně a konkrétně zváženo právě pro posouzení tvrdosti dopadu rozhodnutí. Závěr o neplnění účelu pobytu proto nemůže být bez dalšího zkratkou pro závěr o přiměřenosti.

37. Nepřesvědčivá je dále úvaha správních orgánů o délce pobytu žalobkyně na území České republiky a o hloubce jejích vazeb k tomuto území. Prvoinstanční správní orgán sice vyšel z toho, že žalobkyně má na území České republiky povolen pobyt od září 2008, tedy přibližně patnáct let, význam této okolnosti však fakticky oslabil poukazem na její věk, dobu pobytu v Ruské federaci před příchodem do České republiky a na závěr, že si za dobu pobytu neosvojila český jazyk na takové úrovni, aby mohla absolvovat výslech bez soudního tlumočníka. Z toho pak dovodil, že její socio-kulturní a ekonomické vazby jsou hlubší na domovský stát než na Českou republiku. Takové odůvodnění však není dostatečné. Skutečnost, že žalobkyně neovládá český jazyk v míře umožňující absolvovat úřední výslech bez tlumočníka, může být jednou z okolností významných při hodnocení integrace do společnosti, sama o sobě však nemůže bez dalšího založit závěr o slabosti jejích vazeb k České republice. Tím spíše to platí za situace, kdy správní orgány samy vycházely z patnáctileté legální přítomnosti žalobkyně na území, z existence jejího bydlení a rodinného zázemí, i z jejího soužití s manželem na území České republiky. Odůvodnění postrádá konkrétní rozbor toho, jak žalobkyně po takto dlouhou dobu na území fakticky žila, jaké zde měla každodenní, majetkové, sociální a osobní vazby a jak intenzivní zásah do tohoto způsobu života pro ni ukončení pobytu představuje.
38. Nedostatečná je i úvaha o rodinných poměrech žalobkyně. Správní orgány opakovaně zdůraznily, že na území České republiky má žalobkyně manžela, který je ve stejné situaci, jemuž byla ve stejný den ze stejného důvodu zamítnuta žádost o prodloužení pobytu, a dále že v Ruské federaci mají manželé syna, bydlení a příjem z důchodu. Na tomto základě dovodily, že v případě pravomocného neprodloužení dlouhodobého pobytu nedojde k rozdělení rodiny. Ani tato úvaha není dostatečná. Přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života nelze redukovat pouze na otázku, zda členové rodiny budou či nebudou fyzicky odděleni. Relevantní je i to, zda bude rodina nucena po velmi dlouhé době zásadně změnit způsob života, opustit své dosavadní zázemí a přenést těžiště života do jiného státu. Právě tuto intenzitu zásahu však správní orgány neposoudily. Samotné konstatování, že manžel žalobkyně byl posouzen stejně a že syn žije v Ruské federaci, nevysvětluje, proč dopad rozhodnutí do dosavadního rodinného a soukromého života žalobkyně na území České republiky nepřesahuje meze přiměřenosti.
39. Za nepřesvědčivou soud považuje i argumentaci správních orgánů týkající se možnosti žalobkyně udržovat své soukromé a socioekonomické vazby v České republice prostřednictvím moderních komunikačních technologií a pokračovat ve výkonu funkce jednatelky společnosti X. i bez fyzické přítomnosti na území České republiky, případně prostřednictvím prokuristy. Tato úvaha se míjí s podstatou posouzení přiměřenosti. Úkolem správních orgánů nebylo posuzovat, zda lze dopad rozhodnutí technicky zmírnit či organizačně obejít, nýbrž jaké konkrétní vazby žalobkyně na území České republiky má a jaký dopad do nich bude mít ukončení jejího bytového oprávnění. Ani možnost vzdálené komunikace, ani možnost delegovat výkon části jednání v obchodní společnosti nemohou bez dalšího sloužit jako odpověď na otázku, zda zásah do dosavadního soukromého a rodinného života žalobkyně je přiměřený. Takové úvahy navíc abstrahují od toho, že soukromý a rodinný život není redukovatelný na možnost komunikovat na

dálku a že i majetkové a podnikatelské zázemí může být relevantní součástí vazeb osoby k území, na němž dlouhodobě pobývala.

40. Obdobně nepřesvědčivé jsou úvahy správních orgánů k otázce zdravotního stavu žalobkyně a její léčby ve Spolkové republice Německo. Správní orgány vzaly na vědomí, že žalobkyně a její manžel doložili potvrzení o léčbě ve Spolkové republice Německo a poukazovali na administrativní, časové a finanční obtíže spojené s přesídlením do země původu s ohledem na věk a zdravotní stav. Reakce správních orgánů však spočívala především v tvrzení, že neprodloužení dlouhodobého pobytu neznámá automaticky povinnost vycestovat do Ruské federace, že žalobkyně a její manžel se mohou uchýlit do jiné země, například právě do Spolkové republiky Německo, a tam usilovat o získání pobytového oprávnění, případně že při zhoršení zdravotního stavu mohou na území České republiky požádat o vízum za účelem strpění. Takto formulované úvahy však nenahrazují řádné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Posouzení přiměřenosti musí vycházet z reálných následků rozhodnutí, které je přezkoumáváno, nikoli ze spekulace, že žalobkyni snad může být v budoucnu udělen jiný pobytový titul v České republice nebo v jiném státě. Tím spíše nelze nepřiměřenost zásahu vylučovat poukazem na institut strpění, který je svou povahou mimořádným řešením pro odlišné situace a jehož případné budoucí využití nemůže být náhradou za řádné posouzení dopadů nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Stejně tak úvaha, že žalobkyně nemůže předjímat, že jí dlouhodobé vízum za účelem strpění nebude uděleno, opět přenáší těžiště úvahy z dopadů napadeného rozhodnutí k hypotetickým budoucím variantám, a tím se s podstatou institutu přiměřenosti mýlí.
41. Nedostatečná je také úvaha správních orgánů, podle níž léčba žalobkyně ve Spolkové republice Německo není závislá na povolení k pobytu v České republice a její zdravotní stav jí umožňuje cestovat, což mají potvrzovat záznamy o jejích odjezdech a příjezdech přes letištní hraniční přechod. Ani skutečnost, že žalobkyně byla schopna absolvovat jednotlivé cesty mimo území České republiky, nevypovídá o tom, že ukončení jejího pobytu na území České republiky je z hlediska jejího zdravotního stavu a navázané léčby přiměřené. Správní orgány tímto způsobem redukovaly otázku zdravotního stavu na pouhou schopnost cestování, aniž vysvětlily, jaký dopad bude mít ztráta pobytového oprávnění a nutnost reorganizovat životní poměry žalobkyně na zajištění její léčby a na její životní situaci jako celek. Již vůbec pak neobstojí úvaha, že v případě neprokázání závažnosti zdravotního stavu se žalobkyně a její manžel mohou léčit v domovské zemi, která je ekonomicky rozvinutou zemí a vojenskou velmocí. Takové obecné hodnocení země původu nenahrazuje konkrétní zjištění o reálné dostupnosti a návaznosti léčby žalobkyně a nijak nesvědčí o tom, že správní orgány skutečně poměřily individuální dopad svého rozhodnutí.
42. Správní orgány se dále dovolávaly toho, že žalobkyně a její manžel pobírají v Ruské federaci důchod ve výši cca 112.000 RUB měsíčně a mají v Moskvě zajištěno ubytování. I tyto skutečnosti mohou být při úvaze o přiměřenosti relevantní, avšak jen tehdy, jsou-li skutečně poměřeny s okolnostmi svědčícími ve prospěch zachování pobytu. V projednávané věci však byly užity převážně jako argument pro to, že návrat do země původu pro žalobkyni nepředstavuje zásadní problém, aniž by se správní orgány současně přesvědčivě vypořádaly s délkou jejího pobytu na území České republiky, s rodinným zázemím zde a s otázkou, nakolik se její životní centrum v průběhu patnácti let fakticky

přesunulo do České republiky. I v tomto směru tedy odůvodnění postrádá skutečné poměření, nikoli jen výčet jednotlivých skutečností.

43. Za podstatný nedostatek soud považuje též to, že správní orgány při úvaze o přiměřenosti dostatečně nereflektovaly význam svého vlastního dlouhodobého předchozího postupu. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyni byl po mnoho let opakovaně udělován a prodlužován dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, aniž správní orgány v předchozích řízeních řádně ověřovaly skutečný stav věci a naplňování účelu pobytu. Soud souhlasí, že z takového postupu nelze bez dalšího dovozovat legitimní očekávání založené skutečně ustálenou, navenek seznatelnou a na úplně zjištěném skutkovém stavu založenou rozhodovací praxí. To však neznamená, že by tento dlouholetý postup správních orgánů byl bez významu pro přiměřenost. Jestliže stát po dobu přibližně patnácti let žalobkyni pobyt fakticky umožňoval a až následně, po řadě let, dospěl k závěru, že účel pobytu naplňován nebyl, bylo jeho povinností o to pečlivěji poměřit, jaký konkrétní dopad bude mít taková změna postoje do soukromého a rodinného života žalobkyně. Právě tato okolnost mohla fakticky posílit její důvěru ve stabilitu pobytového postavení a promítnout se do uspořádání jejích životních poměrů. Nelze se tedy divit, že žalobkyni nic nevedlo k tomu, aby své podnikání uzpůsobila jinak. Správní orgány sice předchozí pochybení zmiňují, avšak nepromítly je do úvahy o přiměřenosti téměř nijak.
44. Přesvědčivost odůvodnění nezakládá ani část správních rozhodnutí věnovaná společnosti X. a ekonomickému přínosu žalobkyně pro Českou republiku. Správní orgány zde zdůrazňují, že společnost si na počátku pobytu obstarala dva byty a dvě garáže, které po dobu cca patnácti let sloužily pouze k pokrytí ubytovacích kapacit žalobkyně a jejího manžela, případně jejich syna, a že způsob výkonu činnosti žalobkyně měl jen minimální ekonomický přínos pro Českou republiku, který jistě není ve veřejném zájmu. Tyto úvahy mohou být relevantní z hlediska otázky, zda byl plněn účel pobytu a jak silný je veřejný zájem na neprodloužení pobytu. Ani zde však správní orgány nepřekročily rovinu důvodů neprodloužení a neukázaly, jak tyto skutečnosti v rámci proporcionality skutečně poměřily s dopadem do osobní sféry žalobkyně. Jinými slovy, zjištění o slabém ekonomickém přínosu podnikání ještě nevysvětluje, proč zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně po patnácti letech pobytu není nepřiměřený.
45. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dále uvedla, že výčet kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců nemusí být v rozhodnutí vždy výslovně beze zbytku rozebrán a postačí zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické. S tímto obecným východiskem lze souhlasit. Neznamená to však, že postačí toliko některá kritéria zmínit a učinit z nich závěr bez zřejmého hodnotícího poměření. I tam, kde zákon nestanoví povinnost mechanicky vypořádat každé dílčí kritérium odděleně, musí být z rozhodnutí patrné, že správní orgán skutečně zvážil všechny pro věc podstatné okolnosti a racionálně vysvětlil, proč v jejich souhrnu považuje zásah za přiměřený. V nyní posuzované věci však taková úvaha z rozhodnutí zřetelná není. Odkaz žalované na prvoinstanční rozhodnutí tak tento deficit nenapravuje.
46. Za nedostatečné soud považuje i ty pasáže odůvodnění, v nichž správní orgány argumentují obecnými tezemi, že cizinec nemá základní právo pobývat na území České republiky, že pobyt za účelem ekonomické aktivity je ze své povahy pobytem dočasným, že zvýšené finanční náklady, časová a administrativní náročnost spojená s vycestováním nejsou

vážnou či nenahraditelnou újmou a že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje cizincům právo pobytu na území České republiky bez splnění zákonných podmínek. Všechny tyto premisy mohou být v obecné rovině správné. Neodpovídají však na otázku, zda právě v poměrech žalobkyně, s ohledem na délku jejího pobytu, rodinné poměry, zdravotní situaci, majetkové a sociální zázemí a dlouholetý předchozí postup správních orgánů, je zásah přiměřený. Obecné právní teze nemohou nahradit konkrétní a individualizované odůvodnění.

47. To platí i pro úvahu žalované, že tvrzení žalobkyně stran jejích sociálních a společenských vazeb je obecné, a pro odkaz na judikaturu, podle níž je přirozené, že cizinec pobývajících řadu let na území určitého státu si zde vytvoří alespoň základní společenské a případně rodinné vazby. Ani tato argumentace nevysvětluje, proč právě vazby žalobkyně, které se mohly v průběhu patnácti let utvářet, nepřesáhly rovinu základních vazeb a proč zásah do nich zůstává přiměřený. Správní orgány se zde opět spokojily s obecnou tezí, aniž skutečný obsah a intenzitu vazeb žalobkyně k území České republiky individualizovaně rozvedly.
48. Dále nelze přehlédnout, že žalovaná k odůvodnění přiměřenosti doplnila i okolnost, že v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny není v zahraničně-politickém zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali státní příslušníci Ruské federace a Běloruské republiky, přičemž veřejný zájem zde podle ní převažuje nad zájmem jednotlivce. Ani tato úvaha nemůže nahradit individuální test přiměřenosti ve vztahu ke konkrétním okolnostem týkajících se žalobkyně. Nejde-li o věc posuzování nové žádosti o pobytové oprávnění bez předchozích vazeb k území, nýbrž o situaci osoby, která na území České republiky dlouhodobě legálně pobývala, nemůže obecný odkaz na zahraničně-politický zájem státu bez dalšího odůvodnit závěr, že zásah do jejího soukromého a rodinného života je přiměřený. Tím spíše to platí, jestliže správní orgány současně vycházely z toho, že až do napadeného rozhodnutí žalobkyně na území dlouhodobě pobývala na základě pobytového oprávnění opakovaně udělovaného státem.
49. V souhrnu tedy správní orgány sice shromáždily řadu dílčích skutkových údajů relevantních pro úvahu o přiměřenosti, jejich hodnocení však zůstalo neúplné a nepřesvědčivé. Rozhodnutí v této části působí spíše jako soupis jednotlivých okolností a obecných tezí, z nichž byl bez dostatečně rozvedeného poměřovacího kroku učiněn závěr, že rozhodnutí nepřiměřené není. Chybí ale přesvědčivé vysvětlení, jakou váhu správní orgány jednotlivým okolnostem přisoudily, jak je vzájemně poměřily a proč právě v souhrnu vedou k závěru o přiměřenosti zásahu. Tento deficit se týká zejména délky pobytu žalobkyně na území České republiky, významu jejího rodinného a osobního zázemí zde, relevance její léčby a zdravotního stavu, významu jejího majetkového a podnikatelského zázemí, jakož i dopadu dlouholetého předchozího postupu správních orgánů. Za této situace nemůže závěr správních orgánů o přiměřenosti napadeného rozhodnutí obstát.

VIII.

Rozhodnutí soudu

50. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní

orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IX.

Odůvodnění neprovedení důkazů

51. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X.

Náklady řízení

52. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti předcházejícímu rozsudku Krajského soudu v Plzni (§ 110 odst. 3 věta první s.ř.s.) uvažil soud následovně.
53. Žalobkyně měla ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
54. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč a v odměně advokáta za požadované 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, podal jejím jménem žalobu a účastnil se jednání před soudem dne 6. 2. 2025 a následně dne 25. 2. 2026. První dva úkony právní služby učinil advokát podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 měl advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony celkem 600 Kč. Další dva úkony právní služby učinil advokát podle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025. Podle § 9 odst. 5 a § 7 bod 5. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 4 620 Kč, tj. 9 240 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 450 Kč, tj. za dva úkony celkem 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí po zaokrouhlení 3 557 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 24 497 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. února 2026

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.